

Arrest

nr. 306 765 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2024 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 april 2024 België binnen en dient op 2 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 12 januari 2023 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 11 april 2024 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten, die op 15 april 2024 in toepassing van artikel 18.1, b, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te

bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) instemmen met voormeld verzoek. De Duitse autoriteiten verzoeken hierbij verzoeker over te dragen hetzij via de luchthaven van Frankfurt, hetzij via de transferlocatie Aachen/Süd-Raeren.

1.2. Op 17 april 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen die beslissing dient verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in, gekend onder rolnummer RvV 315 418. Op 13 mei 2024 vordert verzoeker als voorlopige maatregel, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling ervan.

1.3. Op 4 mei 2024 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Dit is de bestreden beslissing, die op 6 mei 2024 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : M.(.)

voornaam : S.(.)

geboortedatum : (...) 2000

geboorteplaats : Buyenzi

nationaliteit : Burundi

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te 127 bis Steenokkerzeel om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland, op basis van het Dublinakkoord van 15/04/2024, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 19/04/2024, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 17/04/2024.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 26/04/2024 geen andere elementen aan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Duitsland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 26/04/2024 niet te lijden aan ernstige ziekten of aandoeningen. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 17/04/2024.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 26/04/2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten:

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(1) De naam en de hoedanigheid van de overheid aanduiden.

Betrokkene werd op 19/04/2024 en 26/04/2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn/haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 17/04/2024 die hem betekend werd op 19/04/2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, K.T., Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de centrumdirectie van het OZ en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127 bis Steenokkerzeel, de betrokkene, M.(..) S.(..) op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel vanaf 06/05/2024.

(...)"

1.4. Op 6 mei 2024 attesteert de centrumarts dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), alsook dat hij 'fit to fly' is.

1.5. De overdracht van verzoeker naar Duitsland wordt voorzien op 21 mei 2024 via de transferlocatie in Raeren.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu voert verzoeker onder meer aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), in werking getreden op 1 december 2009, van de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18 (1) b, en 22 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van het beginsel van non-refoulement. Hij voert aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

3.3.2. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op een schending van de artikelen 3.2, 5.6, 17 en 18 (1) b van de Dublin III-verordening. Deze artikelen kunnen dienstig ingeroepen worden in het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26*quater*) waarin bepaald wordt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing is de verwijderingsmaatregel die de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat regelt, maar die geen uitstaans heeft met de bepalingen die de verantwoordelijkheid van de lidstaten regelen.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 26*quater*, en dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM bij overdracht naar Duitsland. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.4. Waar verzoeker betoogt dat hem het recht op een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd, dient erop te worden gewezen dat hij tegen de bijlage 26*quater* van 17 april 2024, ter kennis gebracht op 19 april 2024, een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en beroep tot nietigverklaring ingediend heeft en dat dit geenszins maakt dat de verwerende partij niet had mogen overgaan tot het treffen van de thans gedwongen verwijderingsmaatregel. De bijlage 26*quater* ging immers gepaard met een termijn voor vrijwillig vertrek van 10 dagen, die op 29 april 2024 is verstreken. Bijgevolg achtte de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het voor het waarborgen van een effectieve overdracht noodzakelijk om verzoeker gedwongen over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Duitsland. Middels het indienen van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft verzoeker bovendien de versnelde behandeling gevorderd van voormelde vordering tot schorsing. Inmiddels heeft de Raad de vordering tot het horen

bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en de vordering tot schorsing verworpen bij arrest nr. 306 761 van 16 mei 2024. Er zijn geen gegevens voorhanden waardoor gesteld kan worden dat verzoeker zijn recht op een effectief rechtsmiddel niet heeft kunnen uitoefenen zoals gewaarborgd in artikel 13 van het EVRM.

3.3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 april 2024 werd gehoord in het kader van het zogeheten Dublin-interview waar hij de gelegenheid kreeg zijn persoonlijke situatie nader toe te lichten. Hij werd ook naderhand gehoord en kon wederom wijzen op elementen omtrent zijn gezondheid, zijn gezinsleven en artikel 3 van het EVRM. Hij verklaart dienaangaande dat hij niet wenst terug te keren naar Duitsland omdat dit land zijn ware gezicht heeft getoond daar het er hem niet mogelijk werd gemaakt zich te integreren. Hij stelt dat hij er drie jobs had gevonden, maar dat hij zijn werkzaamheden er niet kon aanvangen en dat hij soms dronken moest worden om te kunnen slapen. Het zou er ook te lang geduurd hebben om zich te integreren, te studeren en te werken (ICAM, DVZ, Formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling). Met dergelijke verklaringen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij persoonlijk in Duitsland geconfronteerd werd met behandelingen die in strijd zijn met en die de hoge drempel bereiken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.6. Verzoekers vrees voor indirect refoulement naar Burundi is niet gegrond nu in de bijlage 26^{quater} specifiek gemotiveerd wordt als volgt: *“Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Duitsland is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Duitsland (Stiller, Marlene and Hoffmeyer-Zlotnik, Paula, “Asylum Information Database - Country Report: Germany – 2022 update”, laatste update op 06.04.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). In dit rapport wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. “There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany” (AIDA, p. 64).”*

En:

“De Duitse instanties stemden op 15/04/2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Duitsland zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft aldus in het kader van de bijlage 26^{quater} gesteld dat de Duitse autoriteiten het door verzoeker ingediende beschermingsverzoek kunnen hervatten en hem niet zullen repatriëren alvorens het beschermingsverzoek af te ronden. Verder wordt erop gewezen dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève en het EVRM zodat er kan worden van uitgegaan dat de Duitse autoriteiten zich houden aan hun internationale verplichtingen, dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren, en dat ook uit het gehanteerde AIDA-rapport met *update* van 6 april 2023 blijkt dat de verzoeker bij overdracht naar Duitsland niet blootgesteld zal worden aan behandelingen, strijdig met artikel 3 van het EVRM wegens de afwezigheid van structurele problemen. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn of dat ten onrechte zou zijn besloten dat het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel niet is aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt betreffende het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling op goede gronden gemotiveerd dat er reeds een onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 van het EVRM bij het nemen van de bijlage 26^{quater} en dat verzoeker tijdens zijn daarop volgend verhoor geen andere elementen aanbracht om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten: *“De beoordeling van artikel*

3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 17/04/2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 26/04/2024 geen andere elementen aan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Duitsland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

In het verzoekschrift kaart verzoeker uitvoerig aan dat er zich in Duitsland problemen voordoen met betrekking tot de leefomstandigheden in de opvangcentra, er sprake is van overbevolking, racisme ten aanzien van migranten en van beperkingen inzake juridische bijstand, de toegang tot de arbeidsmarkt en tot de gezondheidszorg. De Raad sluit zich ook aan bij de motieven van het genoemde arrest nr. 306 761 van 16 mei 2024 en herneemt deze bespreking in het huidige arrest. Verzoeker maakt aldus geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt geen enkel valabel argument naar voren om zijn standpunt te onderbouwen dat een overdracht naar Duitsland zou indruisen tegen artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.7. Met betrekking tot verzoekers betoog dat hij verklaard heeft een trauma te hebben omwille van de gebeurtenissen in Duitsland, dient opgemerkt dat hij nalaat hiervan enig medisch stavingstuk neer te leggen. Tijdens het Dublin-interview verklaart hij bovendien in een goede gezondheid te verkeren (Verklaring DVZ, 11.04.2024, punt 38), tijdens zijn gehoor nadien geeft hij aan niet te lijden aan een ziekte (ICAM en DVZ, formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling, punt 6) en op 6 mei 2024 attesteert de centrumarts dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM alsook dat hij *‘fit to fly’* is. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde op goede gronden vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die aantonen dat hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat, Duitsland. De bestreden beslissing luidt aldus op goede gronden als volgt: *“Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 26/04/2024 niet te lijden aan ernstige ziekten of aandoeningen. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”*

3.3.8. Voor wat betreft artikel 8 van het EVRM geeft verzoeker aan dat zijn niet in België verblijft, wat hij reeds eerder aangaf. Gevraagd naar familie in België, antwoordde hij: *“mijn nicht, ik weet niet goed welk statuut zij heeft maar zij zit in een procedure”* (ICAM, DVZ, formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling, punt 8). Tijdens het Dublin-interview gaf hij aan dat hij een goede relatie heeft met zijn nicht, hij niet wist dat ze hier was maar dat ze elkaar zijn tegengekomen (Verklaring DVZ, 11.04.2024, punt 24). Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen. Er kan slechts sprake zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien verzoeker duidelijke banden van afhankelijkheid aantoonst. Het loutere gegeven dat hij melding maakt van de aanwezigheid van zijn nicht in België maar de verwantschapsband niet aantoonst en hij zelfs niet weet welke verblijfsstatus zij heeft, kan niet als een afdoende bewijs van een duidelijke band van afhankelijkheid worden aanvaard. Evenmin worden enige stavingsstukken gevoegd waaruit een dermate band van afhankelijkheid zou blijken ten aanzien van zijn nicht. Aangezien het bestaan van een beschermingswaardig gezins-, familie- of privéleven niet werd aangetoond, is verweerder er niet toe gehouden om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM. Verzoeker is niet in staat afbreuk te doen aan de volgende motieven van de bestreden beslissing: *“De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 17/04/2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 26/04/2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.”*

3.3.9. Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM en/of van artikel 4 van het Handvest. Hij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn overgegaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, alsook aan artikel 6 van het EVRM. Uit de bespreking van het middel is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM. Ook *supra* werd reeds uiteengezet dat verzoeker, middels het indienen van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling gevorderd heeft van de vordering tot schorsing, ingediend tegen de bijlage 26^{quater}, waardoor hij bezwaarlijk kan voorhouden zijn belang in die procedure te verliezen. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker verbonden aan artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

3.5. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. FLORIO